

navnlig Statseenheden, har paa det Allerbeſtemteſte erklæret, jeg troer i 1838, at i alle de Sager, ſom angaae gjensidige Retsforhold, ſaaſom gjensidig Udlevering af Forbrydere, af Militaire, der undbrage fig deres Værnepligt, oſv., kort ſagt i alle gjensidige Retsforhold, beſtaaer en fuldkommen Eenhed i den danſke Stat.

Juſtitsminiſteren: Det høitærede Thing vil ſikkert finde det i ſin Orden, at jeg ikke indlader mig paa at beſvare det af den ærede ſidſte Taler til mig rettede Spørgſmaal, der forekommer mig at ligge udenfor den Gjenſtand, hvorom Lovforſlaget handler.

Sammerich: Jeg maa udtale min Tilfredſſtillelſe, min Glæde over at ſee dette Lovforſlag her paa Thingets Bord med Udſigt til ſnart at være det første Led i en Række af nordiſke Mellemrigslove. Det er fra et almindeligt humanit Standpunct at man i vore Dage i de forſkjellige Stater, hos de forſkjellige Folk søger at nærme ſig til hinanden, søger at ſammenknytte Interesſerne med hinanden. Wiſnol er det, der udtales om en evig Fredſtiltand, der ſkulde være ivente, ikke andet end et Kata-Morgana, et Skybillede, efter Forholdene i denne Verden; men Alt, hvad man kan gjøre for mere at nærme ſig denne ſkjønne Tanke om en evig Fred, forſjener dog i høieſte Grad at anbefales. Her bliver det nu dobbelt glædeligt; thi der er jo her to Folk af ſamme Blod og ſamme Herkomst med et nærbefægtet Sprog, Folk, hvis hele Udvikling, ſkjønt hvert er gaaet ſin egen Vej, dog har været jevnſidesløvende — ſom nu nærme ſig til hinanden. Det ene Folk ſiger ved denne Lov til det andet: Jeg har Tillid til den Retsſtiltand, ſom er i dit Land, og jeg har Tillid til, at Rettens Forvaltning er god hos Dig. Det er naturligt, at en ſaadan Tilnærmelſe til andre Folk for Danmarks Bedkommenhe er begyndt med dette Folk — ikke blot fordi vi have Sverrig for Nie og hver Dag kunne ſee det, da det er det nærmefte Land, men tillige fordi vi med ſaamange Nandens Vaand ere knyttede ſammen med det, ſom i det Hele taget med vore nordiſke Frændefolk. Det maa fremkalde det Haab, at denne Lov,

ſom ſagt, vil være Begyndelſen til en Række af mellemrigſke Love, ſom nøiere ville forene de nordiſke Interesſer. Jo mere mørkt og truende det trækker op mod Syd, deſto glædeligere er det, naar vi ſee det klare en Smule imod Nord.

Sable: Jeg ventede juſt ikke noget Svar fra den høitærede Miniſter, men at det ſkulde være en Sag, ſom ikke vedkom denne Lov, troer jeg dog egentlig ikke kan ſiges. Det er jo allerede ved anden Behandling blevet udtalt af et Medlem, at han ønskede Lovens udvidet til alle Statsdele, og af et andet Medlem, at han ønskede den udvidet til en enkelt Landsdeel, og naar man ſaa har en vægtig Autoritet for ſig med Henſyn til et ſaadant Forhold, ſom ibetmindſte i 1838 var ſælles for alle Landsdele, fortjente det dog ſikkert at nævnes. Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Lovforſlaget t (ſee Anhang A) efterat Formanden med Thingets Samtykke havde fritaget ſig for at lade det oplæſe, ſat under Afſtemning og vedtoges med 68 Stemmer mod 1.

Lovforſlaget vil nu være at ſende tilbage til Landſthinget.

Man gik derpaa til den ſidſte Sag paa Dagsordenen, nemlig:

Eneſte Behandling af Forſlag til Lov om Oprettelſe af en Sø- og Handelsret i Njøbenhavn ſamt Sø- og Handelsfagers Behandling udenfor Njøbenhavn.

(Lovforſlaget findes i Anhang A Sp. 1929—30).

Intet Endringsforſlag var ſtillet; Lovforſlaget i dets Heelhed ſattes under Forhandling.

S. Sage: Der er i Landſthinget foregaaet en væſentlig Forandring ved dette Lovforſlag, idet § 44, ſaaledes ſom den her var vedtagen, er forandret og § 57 er udgaaet. Jeg ſkal tillade mig med ſaa Ord at forklare denne Forandring. Jeg troer, at den væſentligt er udgaaet fra en grov Miſforſtaaelſe; jeg kan ikke be-